

Béltéki Teó: Elektron, avagy a sors kísértése

A bejárati ajtó kilincsének apró kis kattánásával jelezte Mr. Elektron, hogy hivatalosan is lezártnak tekinti az aznap esti partit. Mindenki ott volt, aki számít, Foton kisasszony, Pion uraság, a Bozon ikrek, s még sok mindenkit meg lehetne említeni, de a legfontosabb személy, aki eljött Elektron esti összejövetelére. az Ms. Pozitron volt. Pozitron egy elbűvölő kis töltés volt, nagyon csinos, kedves, jó modorú, olykor tudott hisztis lenni, de ez egyeseknek nem mindig tűnt fel...

A főbejárat kulcsának csilingelő koppanása a kulcstartó táliban jelezte, hogy ideje hozzá látni a rendrakáshoz, takarításhoz. Annak ellenére, hogy jó módú volt és házvezetónővel rendelkezett, Elektron szükségesnek érezte, hogy ő rakjon rendet, mivel ő volt a szervező. Elektronnak megvoltak a maga rigolyái, de ezek ártalmatlanok voltak, csak kicsit még becsületesebbé tették őt mások szemében. Az utolsó tényér elmosása után nekilátott szokásos most kissé megcsúszott esti rutinjához. Elment zuhanyozni, felvette kockamintás pizsamáját - amelyet tényleg mindenki elragadónak talált - majd ráállt a mérlegre, utána az elektrométerre, és dagadó mellel konstatálta, hogy nem változott sem tömege, sem töltése. Megsikálta fogát, s elment hálósobája pihe-puha vackába. A baldachinos ágy egy igazi kis erőd volt, egészen gyermeki forma volt a sok ráaggatott lepedőtől, s a benne magasodó párnatoronytól. Elektron, egy komoly személy lévén - mint aki esti összejöveteleket tart - igen paradox módon nézett ki abban a gyermeki bunkerban. Aznap lehetett volna boldog, örülhetett volna, de nem tette, csupán álomra hajtotta fejét, s néhány - tökéletesen egyenlő - perc után már az álmok kiismerhetetlen labirintusában próbált meg helytállni.

Elektron felkelt, elvégzett minden reggeli teendőt, elkészítette tízórajját, s megindult a Hivatalba. Beérve a hatalmas, ellipszis alakú előcsarnokba meglátott egy új plakátot, amelyen a következőket olvasta:

Munkatársat keresünk a tér- és időutazási osztályon

Az egyik legnagyobb múltú, s méltán legizgalmasabbnak nevezhető ügyosztályán dolgozott egykor a legendás tér- időutazó Mr. Kaon is, aki saját bőrén tapasztalta az időutazás rejtjelmeit és hatásait. Megkövetelt tudásanyag:

- *A kvantummechanika teljes ismerete, belefoglalva az általános- és a speciáááá...*

Ebben a pillanatban valaki nekiszaladt Elektronnak, aki így egyensúlyát elvesztve elesett a futkározóval együtt. Már épp odafordult volna, hogy megnézzze magának, mégis miféle teremtés lökte fel, amikor már jött is a szóáradat:

-Jaj, nagyon sajnálom, borzasztóan resteltem magam, elnézést kérek – ekkor meglátta, hogy kinek is szabadkozik éppen, s nagyot dobbant a szíve, amikor meglátta, hogy Elektron az.

Ekkor pillantott oda Elektron, hogy ki is ez, de már felismerte a hangot, és amikor meglátta, hogy Ms. Pozitron az, akkor elpirulva hivatkozott mindenféle butaságra, meg, hogy miért nem kellett volna a plakát előtt állnia. Mindketten egyre vörösödő arccal néztek egymás szemébe, s elmosolyodtak. Elektron gyomra bukfencet hányt, s csak bámulta a lányt.

-Elektroon! Jó reggelt! - üvöltött mindenkit túlharsogó hangon a csarnok egy távolabb eső pontjából egy ismerős hang. A hanghoz egy értetlen arc is társult néhány másodperc múlva.

-Mit csinálsz ott lenni a földön?! – hangzott a kérdés.

- Hangyákat számolok. Szerinted?! – csúszott ki a kissé goromba megjegyzés. – Elestem. – de ezt Pozitronra nézve sokkal enyhébben mondta már. Felpattant, s kezet nyújtva felsegítette a földről a

hölgyet. El is gondolkodott rajta, hogy milyen puha keze van a lánynak, de úgy tűnt, a kelleténél kissé tovább töprengett, mert Pozitron arca most meggyvörösre váltott.

-Emlékszel a tavaly ültetett rózsáimra, végre kivirágoztak, hát nem nagyszerű?! – kérdezte a helyzettel mit sem törődő Gluon. Elektron elengedte az eddig markolt ujjakat, s ezekkel a szavakkal a pillanat elmúlt, és a dió méretűre zsugorodott gyomra is lassan visszatért eredeti méretéhez.

-Igen, emlékszem rájuk, nagyon örülök nekik.

Erre Gluon nem törődve azzal, hogy nem alkalmas a pillanat, elkezdte mesélni, hogy milyen csodás is most neki a rózsás kertje, illetve, hogy milyen remek illatok fogják majd betölteni irodáját. Mindeközben Mr. Elektron udvariasan elnézést kért még egyszer Ms. Pozitrontól, s kissé még pironkodva ugyan, de már az eredetihez sokkal közelebb álló arcszínnel búcsúztak el egymástól. Ezután Mr. Elektron már nem hallotta mit beszél Gluon, csak és kizárólag a közelmúltbeli események körül jártak a gondolatai.

Szombat délután volt, ami Elektron számára csak és kizárólag egy dolgot jelenthetett, könyvtárat. Igen sokan gyűltek aznap össze a könyvtárban, mert valamiféle új tudós tartott előadást valami frissen felfedezett bolygóról. Egyes hírek szerint még élet is lehet rajta, de ez még nem biztos. Állítólag az előadás témája is erről a Földről, vagy a rosseb tudja, hogy hívják nevű bolygóról szólt, de az biztos, hogy csak valami jelentéktelen kis maszat ott fenn az égen. Elektron szokásos, csendes kis sarkát elfoglalva, vidáman vette kezébe kedvenc könyvét, amelyet már harmadszor olvasott csak abban az évben. Néhány órai olvasgatás után hallott meg egy ismerős hangot, ma már másodjára, s nagyot dobbant a szíve. Ms. Pozitron hangja minden szava apró kis tűként hatolt a gyomrába, különösen azok a szavak, amelyeket a hölgy kiejtett a száján és nem hozzá intézett, ugyanakkor élvezte, hogy legalább hallhatta a lány hangját. Nem fogta fel ugyan, hogy mi is mond a lány, de örült, hogy legalább hallhatja. Felpillantott a könyvéből, s teljes meglepettséggel konstataálta, hogy Ms. Pozitron szinte ott állt közvetlen előtte, s hozzá, Elektronhoz intézte szavait, miután a lány ingerültebb kérésétől - melyben segítséget kért egy könyv magasabb polcra való visszatételéhez – feleszmélt kábultságából.

-Öhm, tessék? - kérdezte megilletődve Mr. Elektron.

-Segítene visszatenni ezt a könyvet, nem érem el a polcot.

-Hogy mi? – még mindig nem ocsúdott fel teljesen, s így ismét nem értette a kérdést.

-A könyvet. Segít visszatenni?

-Jaj, bocsánat, persze – erre odasietett és segített visszarakni a könyvet.

-Köszönöm szépen. Mondja, milyen napja volt?

Így kezdődött egy remek beszélgetés két olyan valaki között, akik korábban csak látásból ismerték egymást. Telt múlt az idő, s a délutánból lassan este lett.

-Mondja csak, eljönne velem meginni egy teát? - tette fel végre a kérdést Elektron.

-Szíves örömet. - válaszolta Pozitron – meg kell valljam, már vártam erre a felkérésre, s örülök, hogy végre feltette a kérdést.

-Pompás, nekem most jó. – pirult el kissé Elektron.

Pozitron kissé megszeppent a felkéréstől, ugyanakkor örült annak és beleegyezett az aznap esti teázásba.

El is mentek, minden úgy alakult, ahogy Elektron tervezte, beszélgettek, teáztak, mélyebben megismerték egymást. Nagyon jól alakult az este, meg is beszéltek a következő esti teázásuk

időpontját, a következő hét szombatját. Elektron ezt a hetet érezte élete leghosszabb hetének, minden percet azzal töltött, hogy a lányra gondoljon, akit nemrég ismert meg. A következő alkalom után megint megbeszéltek a következőt, majd ismét a következőt, és így tovább amíg már teljesen rendszeressé vált a szombat esti közös teázás. Nem mondták ki ugyan soha, de ezeket mindketten életük legjobb korszakaként élték meg. Ahogy egyre jobban megismerte a lányt, annál inkább belehabarodott. Pozitront nagyon rendes, értelmes, kedves lánynak ismerte meg, sőt, érezhetően meg volt közöttük a vonzódás is, de mégis volt ott valami, valami, ami egyszerűen nem értett magában Elektron, az, hogy nem tudta elkötelezni magát. Tudta, hogy nagyon jól érzi magát Pozitronnal, azt is tudta, hogy nagyon kedveli a lányt, habár ezt sosem merte még kimondani bárki előtt. Azt is tudta, hogy amikor nem volt ott vele, akkor érdekelt, hogy hol van, hogy mit csinál, hogy kivel csinálja, más szóval, hogy miért nem vele tölti éppen az idejét. Irigy volt azokra, akikkel beszélgetett helyette, a barátaira, családtagjaira, mindenre és mindenkire, akivel csak töltötte az idejét helyette. Amikor barátokkal találkozott, akkor is azt kívánta, hogy bárcsak megint kettesben lennének. Mindezek ellenére volt benne egy nyomás, egy érzés, hogy vajon mit is fognak majd róla gondolni mások, ha ő felvállalja, hogy neki barátnője lesz. A közösségi nyomás volt az, ami mindig sakkban tartotta. Nem tudta, hogy miért van rá ekkora hatással, nem tudta, hogy miért érdekli mások véleménye ennyire a saját boldogsága helyett, de valamiért mégis így volt. Félelem fogta el, akárhányszor csak arra gondolt, hogy mit fog majd más gondolni róla, hisz mindenki úgy ismerte, mint a zseniális tudóst, a briliáns elmét, de senki nem gondolta volna, hogy neki lehetne valaha is barátnője.

Minden benne kavargó kétség ellenére is tudta, hogy kedveli Pozitront, ugyanakkor ezt nem merte felvállalni. Ugyanakkor egy kellemes séta közepette, szinte a semmiből előbukkanva, minden előzmény nélkül, már-már egy másik megkezdett mondat közepén hallotta Elektron saját nevét. Gyakran volt ez, merengve, saját gondolataiba merülve, olykor kétségei erődjébe mélyen bezárkózva sétált Pozitronnal, nem tudta miért nem a lányra figyel, akivel éppen együtt volt, nem tehetett róla, ilyen volt, de a lányt sem zavarta, hisz együtt lehetett azzal, akit kedvelt.

-Igen? - kissé riadtan fordult oda a lányhoz, aggódva, esetleg nem valami fontos információról maradt-e le, amíg elmerengett.

-Figyelsz te rám egyáltalán?

-Persze, persze, bocsáss meg, egy kicsit elmerengtem, bocsánat.

-Mondanom kell neked valamit.

-Igen?

-Én nagyon kedvellek téged.

-Az jó. Köszönöm.

-...

-Mármint, bocsánat, csak meglepett az információ. Meg kell valljam, már nagyon régóta vannak hasonló érzelmeim irántad, de eddig nem tudtam, nem mertem kimondani ezeket. És is nagyon kedvellek.

S ekkor nagyot dobbant mindkettőjük szíve, mert számukra a másik volt az, akire igazán szükségük volt, akivel kiegészítették egymást, akire mindig számíthattak. Gyönyörű időszak vehette volna kezdetét, de ekkor jött a baj. Senki élő emberfia nem tudja megmagyarázni, hogy miért döntött így Mr. Elektron. Már kezdték fontolóra venni, hogy egy párt alkossanak, de szigorúan mindketten csak magukban, amikor Pozitron feltett egy kérdést, ami nagy hatással volt mindkettejük életére.

-Akkor most két lehetőségünk van – foglalta össze Ms. Pozitron.

-Igen? És mik azok? – kérdezte értetlenül Mr. Elektron.

- Összejövünk, vagy barátok maradunk.

Ezek után hosszas megbeszélés kerekedett, hogy melyiknek milyen előnyei vannak, hogy melyik miért, és kinek lenne jó.

Két nappal a vallomások után Mr. Elektron olyan dolgot művelt, amelyet később maga sem tudott megmagyarázni. Írt egy levelet Ms. Pozitronnak, amelyben azt taglalta, hogy ő milyen szörnyűséges alak, akinél csak jobbat talál majd magának Pozitron, hogy ő igazából nem is szereti a lányt, s mindezt arra hivatkozva, hogy a lány nem szeretheti őt, Elektront. Mondanunk sem kell, Pozitron értetlenül állt az események előtt, nem értette, hogy mi történt, vagy, hogy mégis igazat mond-e most, s valójában tényleg nem is szereti őt Elektron?

Az elején nem akart hinni Elektronnak, hisz szerette őt. De Elektron ismerte az egyetlen olyan érvet, amellyel tudta, hogy célt fog érni. Arra hivatkozott, amivel a legnagyobb fájdalmat tudja majd okozni, hogy ne szeresse többé a lányt; kijelentette, hogy szerelmes Foton kisasszonyba, s ez oly sokkoló módon érintette Pozitront, hogy azt nehéz szavakba önteni.

Elektron visszautasította a lányt, akit szeretett, mert azt hitte, megóvhatja azzal, hogy most okoz most neki egy kis fájdalmat, de utána jobb lesz neki, mert valamiért úgy gondolta, hogy - részben az általa képzelte társadalmi nyomás hatására - nem lehetnek együtt. A levélváltás után megszakadt a kapcsolat, nem találkoztak többet, Elektron ismét egyedül járt a könyvtárba, ismét a munkájára koncentrált, s kissé büszke is volt magára, hogy milyen önfeláldozó lélek is ő, hisz feláldozta saját boldogságát egy másik, számára nagyon fontos valakiért. Ekkor még nem látta, hogy mennyi, de mennyi sok fájdalmat fog még okozni, mind Pozitronnak, mind önmagának.

Eleinte örült, s boldogság töltötte el, de ahogy telt-múlt az idő, egyre nagyobb és nagyobb fájdalmat érzett, s végül ez olyan szintre jutott, hogy sértődékeny, hisztis, dőlyfös valakivé vált, aki nem is emlékeztetett már az egykori, esti partikat tartó, mindenki által kedvelt Mr. Elektronra. Bánta, amit tett, s egyre jobban hiányoztak számára azok az esti teázások, azok a kellemes esti séták, s a lány, de benne minden, a hangja, a bőre tapintása, az illata, az esze, hogy mindig lehetett tőle kérdezni. Fájt neki nagyon, hogy ellökte magától a lányt, és önostorozó életet kezdett élni, ahol mindig mindenért ő volt a hibás.

Egy csütörtöki napon, miközben szomorúan, s magát átkozva itta teáját, eszébe jutott a megoldás. Egy megoldás, ami most annyira kézenfekvőnek bizonyult, annyira egyértelműnek, hogy lehetett akkora marha, hogy ezt ne vegye észre. Az jutott most eszébe, hogy hol is dolgozik, a Hivatalban, azon belül pedig a tér- és időutazási osztályon, ráadásul nem is akármilyen kis hivatalnokként, hanem ő az osztály történetének valaha volt legfiatalabb igazgatója. Pontosan ebből kifolyólag jól ismerte, hogy az időutazás nem tréfa a sok paradoxon miatt, s hogy önös érdekű célra szigorúan tilos, s életveszélyes használni, mégis ott lebegett a szeme előtt a lehetőség, hogy visszautazik az időben, meggátolni, hogy eljusson a levél Ms. Pozitronhoz, ami nem is lett volna nehéz, hiszen csak ki kellett volna vennie a postaládából a levelet, mielőtt kézbesítették azt, s boldogságot tud majd szerezni mindenkinek. Ekkor újabb ötlete támadt, amit egyszerűbbnek gondolt, mi van, ha nem azt gátolja meg, hogy megkapja a levelet Pozitron, hanem magát a postást állítja majd meg.

Már meg is tervezte az egészet, hogy másnap, amikor bemegy dolgozni, megvárja, amíg minden kollégája hazamegy, s akkor akcióba lendül, visszautazik az időben, megszerzi a levelet a postástól, az ügy letudva, ő majd boldogan élhet szeretett hölgyével anélkül, hogy bármi problémája lenne az életben. Pontosan tudta, mire vállalkozik, tudta, hogy nem fogja tudni megváltoztatni a saját múltját, de akkor, ha belenyúl a múltba, akkor majd egy másik, alternatív univerzumban legalább boldogan élhet majd a szerelmével.

Minden a tervezettek szerint ment végbe, visszatért a saját idejébe, ahol azonnal el is kezdett agyalni, hogyan szerzi majd vissza magának a lányt, akit szeret, ott, az ő univerzumában, de azt, hogy sikerrel járt-e, nem tudjuk.

Pontosan tudta, hogy amit tett az borzasztó volt, s sosem tudta megbocsátani magának, amit művelt, tudta, hogy illogikusan gondolkodott, de nem tudott sosem megbocsátani magának, így az emlékei, képzelgésesei folyton visszajártak, kísértve őt. Elektron mindig visszautazott a múltba, kissé módosítva az előző alkalmon, akár csak annyival is, hogy megfigyelte, ahogy korábban ott szomorkodik korábbi énjé Pozitron után.

Önnön butaságának, s képzelgéseinek áldozatul esve az a sors jutott számára, hogy újra és újra visszatérjen ahhoz a lányhoz, akit mindig is szeretni fog, de sosem érhet el.

Ezért van az, hogy a mi univerzumunkban javarészt elektronokat figyelhetünk meg és mind pontosan egyforma, mert az mind ugyanaz az egy Elektron, aki vissza, s vissza jár, az ő Pozitronja után. És azért láthatunk oly' kevés pozitront, mert amikor megkegyelmezett valamelyik Elektronnak Pozitron, akkor annihilációban egyesülve mindketten véget vetettek egymás életének, hogy ne legyen több szomorúsága szerencsétlen Elektronnak.